

Nordisk
litteraturuge

Jakob Wegelius
MORDERENS·ABE

A
B
C
forlag

KAPITEL 6

Drama i natten

Det var mørkt, da vi forlod O Pelicano. Fra barer og åbne vinduer lød der skænderier og latter og klagende toner fra ustemte guitarer. Vi gik ned mod havnen for at spadsere langs kajerne til Comércio-torvet.

Maden og drammen havde gjort Mester godt. Da vi kom ned til floden, standsede han ved kajkanten, trak den milde brise fra Atlanterhavet ned i lungerne og sagde:

“Det skal nok ordne sig alt sammen, skal du se. Når politiet har fanget banditterne, er forsikrings-selskabet forpligtet til at bjærge vores skib. De skal sikkert både betale for en ny kedel og nyt inventar i kahytten! Og imens skal vi bo på hotel og spise hos senhor Baptista hver dag! Det lyder da ikke så dårligt?”

Sådan er det med Mester. Han bliver let vred og ked af det, men det varer aldrig særlig længe. Men jeg kunne nu ikke lade være med at spekulere over, om han virkelig selv troede på, hvad han sagde. Det lød alt for godt til at være sandt.

Vi stod stadigvæk ved kajkanten, da jeg hørte dæmpede, hurtige skridt nærme sig bagfra. Jeg vendte mig om.

Først kunne jeg ikke genkende manden. Ansigtet var skjult under hatteskyggen. Han gik et par skridt til hen imod os.

“Koskela?”

Nu vendte Mester sig også om. Vi kiggede begge to på manden, der kaldte sig Morro.

Gaslampen uden for et pakhus kastede et gulligt lys over hans smalle ansigt. Hans øjne var opspilede, som om han var frygtelig bange. Halskluden sad løst inde under hans opknappede jakke. Det glimtede fra en sølvkæde, han havde om halsen. I sin fremstrakte, dirrende hånd holdt han en meget lille pistol.

Den var rettet mod Mesters brystkasse.

Mit hjerte sprang indtil flere slag over. Ud af øjenkrogen så jeg, at Mester åbnede munden. Så lukkede han den igen og blev ligbleg i ansigtet.

Sekunderne tikkede langsomt, langsomt forbi. Jeg forsøgte at stå helt stille og lade være med at blotte tænderne. Morros hånd dirrede endnu mere. En sveddråbe trillede ud under hans hat og løb langsomt ned over hans pande.

Det føltes, som om der gik flere minutter, inden sveddråben var nået ned til hans næsetip. Der standsede den, inden den slap taget og faldt.

Så trådte Morro et skridt baglæns. Og endnu et. Han sænkede pistolen og mumlede et eller andet, som jeg ikke kunne høre, og satte så i løb.

Mester stod som lammet og så sammenbidt efter Morro. Så fik han røde roser på kinderne, og hans øjne lynede.

“Nej, det skal fandeme være løgn!” brølede han og satte efter Morro.

Morro løb mod vest, mod Comércio-torvet. Natten var mild, og der var mange mennesker på kajen. Jeg kunne ikke følge med Mester, men jeg så, at han halede ind på Morro.

Senere, ved retssagen, var der mange, der mente, at Mester havde smidt Morro i vandet. Nogle sagde endda, at han slog Morro i hovedet, inden han smed ham. Men det er ikke sandt! For jeg så selv, hvordan det gik til. Mester tog fat i

Morros krave for at få ham til at stoppe. Så tabte Morro balancen, han snublede over en trosse og faldt ud over kajkanten. Det var et hændeligt uheld, og den, der påstår andet, lyver!

Da jeg nåede hen til Mester, stod han og hev efter vejret og kiggede ned i vandet. På kajkanten lå et lille smykke i en ødelagt kæde. Jeg genkendte kæden. Den havde lige hængt om Morros hals. Kæden måtte være gået i stykker under tumulsen, lige inden Morro faldt i vandet. Jeg samlede smykket op og puttede det i lommen, for at ingen skulle stjæle det.

For nu begyndte folk at samle sig rundt om os. De råbte og skreg i munden på hinanden. Mester lagde sig på maven og kiggede ind under kajkanten. Der var heller ingen spor af Morro. Mester krængede jakken af og sprang i vandet.

Jeg burde have forsøgt at standse ham. Det var lavvandet, og tidevandet strømmede ud mod Atlanterhavet med mindst 7-8 knob. Mester havde ikke en chance for at finde Morro. Han kunne knap nok holde sig selv oven vande. Da han fik hovedet op over vandet, havde strømmen allerede ført ham mere end 20 meter væk.

Heldigvis lå der en pram fortøjet lige der, og det lykkedes Mester at få fat i en af fortøjningskæderne. Der hang han og gispede efter vejret. Jeg løb derhen, men nogle havnearbejdere nåede ud på prammen og halede ham op. Jeg har aldrig nogensinde, hverken før eller siden, set Mester så elendig og fortvivlet.

“Herre, min skaber,” snøftede han. “Hvad har jeg dog gjort ...”

Politiet må have været lige i nærheden, for mindre end et minut efter svingede to sorte biler ud på kajen. En bred mand i en grå uldfrakke steg ud af passagersiden i den første bil. Ud af den anden bil kom en håndfuld betjente i blå uniformer. Manden i uldfrakken forhørte sig i menneskemængden, hvad der var sket. Så beordrede han betjentene til at lede efter den mand, der var faldet i vandet.

Nu strømmede folk til fra alle sider. Med høje røster forsøgte betjentene at få de nysgerrige til at sprede sig og holde udkig efter den savnede.

Mester var kommet til kræfter igen og løb nu uroligt frem og tilbage langs kajkanten og forsøgte at få øje på Morro ude i det sorte vand.

“Vi må lede længere nede ad kajen,” sagde han med panik i stemmen. “Du gode gud, hvis strømmen fører ham ud fra land, har han ikke en chance. Vi må have fat i en båd ...”

To betjente var kommet hen til os. Den ene tog fat i Mesters skulder, mens den anden lagde hånden på skæftet af en pistol, der stak op af et åbent hylster i uniformsbæltet.

“Du følger med hér!”

Mester så forvirret på dem.

“Jamen der er en mand nede i vandet. Vi må ...”

“Det må andre tage sig af. Kommissær Garretta vil tale med dig.”

De to betjente førte Mester hen mod politibilene. Jeg gik bagved, oprevet og fuld af bange anelser.

Manden med uldfrakken stod og lænede sig op ad en af politibilene og bladrede i en notesbog.

“Navn?” sagde han uden at se op, da betjentene førte Mester hen til ham.

“Koskela,” sagde Mester.

“Det fulde navn, om jeg må bede,” sagde manden, stadigvæk uden at se op.

“Henry Koskela,” sagde Mester utålmodigt. “Hør hér, vi må have fat i en båd og nogle lygter ...”

Manden i uldfrakken stak en hånd i vejret for at få Mester til at tie. Først derefter løftede han langsomt blikket fra notesbogen. Øjnene var fuldstændig udtryksløse.

“Henry Koskela, De er hermed anholdt,” sagde han.

Mester måbede. Inden han nåede at sige noget, havde betjentene skubbet ham ind på bagsædet af bilen. Jeg tog et skridt for at følge med. Manden i uldfrakken spærrede vejen.

“Ingen behårede bæster i min bil,” knurrede han. “Så, væk med dig!”

Så satte han sig på passagersædet, og bilen startede. Jeg fik et hurtigt glimt af Mesters forskrækkede ansigt gen-

nem bagruden, inden bilen i høj fart forsvandt i retning af Comércio-torvet.

Der havde efterhånden samlet sig en større menneskemængde på kajen. Stemningen var ophidset. Jeg vidste ikke, hvad jeg skulle gøre af mig selv. Jeg blev bare forvirret stående, indtil jeg opdagede, at folk gloede hadefuldt på mig. Nogle grove fulderikker stillede sig op rundt om mig.

“Lad os snuppe aben,” hørte jeg en af dem hujе.

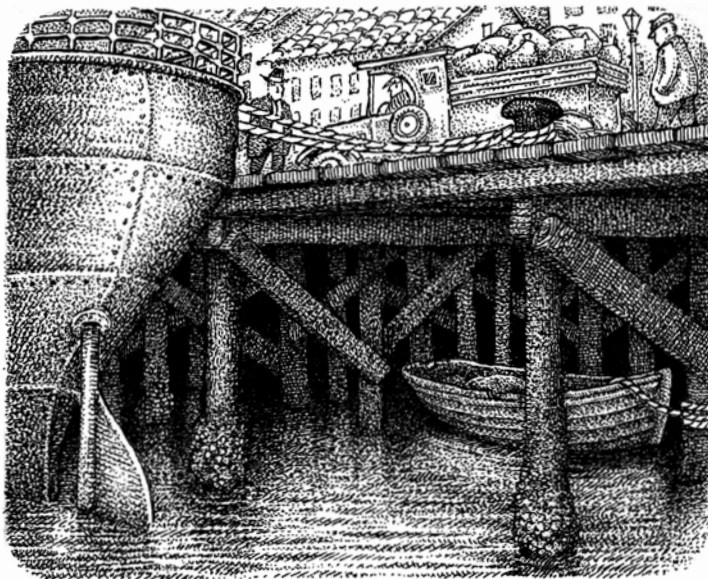
Et par meter væk stod en ældre betjent med et strengt blik.

“Hallo, I dér!” brølede han. “Der har været ballade nok for i aften. Lad dyret være!”

Jeg løb uden at se mig tilbage. En flaske kom flyvende gennem luften og knustes mod brolægningen skråt foran mig. Jeg hørte betjenten brøle igen. Først efter 50 meter turde jeg se mig tilbage. Jeg så hænder blive knyttet, men der var ingen, der fulgte efter mig.

Jeg klatrede ned ad en af de vakkelvorne lejdere på ydersiden af kajen neden for Alfama-kvarteret. Dér lå vores redningsbåd stadig og vippede. Jeg kastede hurtigt los og flyttede båden så langt ind under kajkanten som muligt.

Mit hjertet hamrede, og rædslen gjorde det umuligt at tænke klart. Men jeg vidste, at dér, langt inde under kajen, burde jeg være i sikkerhed. I det mindste så længe det var mørkt.

KAPITEL 7

Morderens abe

I to nætter og to dage lå jeg skjult i redningsbåden.

Først var jeg livsens ræd for, at de vrede mennesker oppe på kajen skulle finde mig. Jeg lå og lyttede efter stemmer, klar til at kaste fortøjningen og støde fra. Floden var min flugtvej. Men hvis jeg forlod vores gamle kajplads, hvordan skulle Mester så finde mig, når politiet løslod ham?

På et tidspunkt sidst på natten må jeg være faldet i søvn af bare udmattelse. Jeg vågnede ved, at jeg frøs, og kravlede ned under en stump sejldug for at skærme mig mod den kolde grå morgendis, der steg op fra floden.

Den følgende dag var nok den længste, jeg nogensinde har oplevet. Tejos vand hvislede forbi, og solen vandrede lige så langsomt hen over himlen. Jeg ventede hele tiden at høre Mesters stemme eller se hans ansigt kigge ned under kajkanten. Hvorfor tog det så lang tid? Politiet måtte jo have sluppet ham fri, lige så snart de forstod, at dét, der var hændt Morro, var en ulykke.

Da mørket igen faldt på, var jeg ude af mig selv af ængstelse. Hvor blev Mester af? Tilbageholdt politiet ham stadig? Og i så fald, hvorfor? Manden i uldfrakken havde gjort mig bange. Tænk, hvis han havde gjort Mester fortræd?

Kulden og rædslen holdt mig vågen hele natten. Jo trættere jeg blev, desto hurtigere snurrede de væmmelige tanker rundt i hovedet på mig. Det var som en ond drøm. *Hudson Queen* var gået under, og Mester var forsvundet. Og jeg anede ikke, hvad jeg skulle gøre.

Med solen kom varmen, og jeg faldt i søvn. Denne gang må jeg have sovet ret længe, for det så ud til at være eftermiddag, da jeg vågnede igen. Straks satte ængstelsen kløerne i mig igen. Og jeg havde ondt i maven af sult.

Da mørket faldt på, indså jeg, at jeg ikke kunne holde til endnu en nat i båden. Jeg måtte gøre noget for at stoppe de uhyggelige tanker. Og jeg måtte have noget at spise.

Jeg kunne kun komme i tanke om ét sted, jeg kunne gå hen. Til O Pelicano. Senhor Baptista ville give mig mad. Og han ville undre sig over, at jeg kom alene. Han ville hjælpe mig med at finde Mester.

Jeg ventede, til jeg kunne gå i ly af mørket. Så klatrede jeg op på kajen og begav mig ind i Alfamas gyder. Jeg havde trukket kasketten godt ned i panden og holdt mig i skyggerne mellem gadelygterne. Men da jeg krydsede sporvognsskinnerne i Rua das Escolas Gerais, blev jeg alligevel opdaget. Uden for en tobaksforretning sad der nogle gamle mænd og spillede kort. En af dem fik øje på mig og råbte:

“Se! Det er jo aben. Morderens abe!”

Folk rundt omkring vendte sig om. Nogle pegede. Jeg gik hurtigere og forsøgte at lade være med at se mig tilbage. Et stykke oppe ad Rua do Salvador kunne jeg se skiltet over døren til O Pelicano. Nu var der ikke langt igen. Jeg hørte høje røster bag mig. Nysgerrige ansigter kiggede ud ad vinduer og glughuller. Jeg satte i løb. Foran mig vendte nogle fyre sig om.

“Stop aben!” var der nogen bag mig, der råbte. “Det er morderens abe! Fang den!”

Fyrene foran mig stillede sig på tværs af gyden og bredte armene ud til hver side. Hjertet hamrede i mit bryst.

Jeg løb ind i en åben port. Baggården lå i mørke. I et hjørne var der et nedløbsrør. Jeg begyndte at klatre. Ophidsede stemmer gav genlyd mellem husmurene, da mine forfølgere stormede ind i den lille gård. Jeg fortsatte opad uden at se ned.

Få minutter efter krøb jeg sammen på et tag flere karreer derfra. Jeg rystede over hele kroppen. Og hjertet blev ved med at hamre hårdt og hurtigt.

Lidt efter lidt fortog rystelserne sig. Jeg vuggede frem og tilbage for at få hjertet til at falde til ro. *Jeg må holde mig i bevægelse*, tænkte jeg. *Jeg må have mad*. Det var de eneste fornuftige tanker, der dukkede op i mit snurrende hoved.

Det gik op for mig, hvor jeg var. Byen så helt anderledes ud oppe fra tagene. Mine ben føltes svage og usikre, og jeg gik på alle fire for ikke at rutsje ned ad tagstenene. Et par gange var jeg nødt til at springe fra hus til hus for at komme videre. Det var meget væmmeligt.

Til sidst endte jeg på et tagudhæng lige over for det hus, hvor O Pelicano ligger. Jeg kiggede ud over kanten af taget. Det så ud, som om senhor Baptista havde fuldt hus den aften. Uden for døren stod nogle gæster og røg. Larmen og latteren gav genlyd i gyden. Hvordan skulle jeg vove mig derned?

Sulten gjorde mig svimmel, og maven trak sig sammen i kramper. Jeg klatrede tilbage over tagryggen. Til denne side var der en baggård med skraldespande. Forsigtigt lod jeg mig glide ned ad et nedløbsrør og begynde at rode i skraldespandene. Heldet var med mig. Nogen havde kasseret en pose gammelt brød.

Med posen over skulderen klatrede jeg op ad nedløbsrøret igen og fortsatte hen over taget, til jeg fandt ly bag en skorsten. Der spiste jeg alt brødet i posen. Skorperne var så hårde, at jeg måtte bløde dem op med regnvand fra en tagrende.

Efter maden kom trætheden. Jeg lænede mig op ad skorstenen og så ud over den store by. Tusind små prikker lyste op i den sorte nat. Det kunne have set trygt og venligt ud. Men ikke for mig. Jeg var alene nu. Farerne lurede overalt.

Inde i mit hoved kunne jeg stadig høre de gennemtrængende stemmer, der råbte efter mig:

“Se! Det er aben! Stop den! Det er morderens abe!”

Morderens abe.

Hvorfor havde de kaldt mig det?

Da det langt om længe dæmrede for mig, løb det mig koldt ned ad ryggen.

De troede, at Mester var en morder.

At han havde myrdet Morro.

Nordisk
litteraturuge

Hvad nu, hvis politiet troede det samme?

Var det derfor, de ikke havde løsladt ham endnu?

Skulle Mester i fængsel?